

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,

Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce:

Ing. T. W., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. MV-144061-25/KM-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 25. 2. 2019 požádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí informací týkajících se přehledu videozáznamů pořízených povinným subjektem v obci Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017. Ke každému videozáznamu požádal žalobce o stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno, dále o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sdělení, jak je záznam dlouhý, kdy byl záznam pořízen, kým byl pořízen, jakým záznamovým zařízením byl pořízen, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu, z jakého důvodu byl záznam přenesen, zda a kdy byl záznam vymazán, kdo rozhodl o vymazání záznamu, z jakého důvodu byl záznam vymazán, a v rámci jaké věci byl záznam pořízen a uchováván (dále také jen „doplňující údaje“). Dále žalobce požádal o poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž byly vyžádané údaje zachyceny (dále jen „infožádost“).

2. Povinný subjekt infožádost pro účely jejího vypořádání rozdělil na dvě části, a to na část vztahující se k období od roku 2012 do 18. 11. 2017 a na část od 19. 11. 2017 do konce roku 2017. Povinný subjekt sdělením ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485- 6/ČJ-2019-0400KR-PI, poskytl žalobci požadované informace k existujícímu videozáznamu pořízenému dne 30. 7. 2016 v 9:02 hodin a část požadovaných informací k neexistujícím videozáznamům pořízených dne 30. 7. 2016 (na základě oznámení v 11:45 hodin a 12:45 hodin) a dne 8. 8. 2016 (na základě oznámení v 16:26 hodin). Současně povinný subjekt zaslal žalobci kopii všech dotčených písemností, v nichž byly vyžádané údaje zachyceny. V části infožádosti vztahující se k období od 19. 11. 2017 do 31. 12. 2017 vydal povinný subjekt samostatné rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019, č. j. KRPU-39485-3/ČJ-2019-0400KR-PI, proti němuž žalobce neuplatnil opravný prostředek. V části infožádosti týkající se období od roku 2012 do 18. 11. 2017 povinný subjekt vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-7/ČJ-2019-0400KR-PI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým rozhodl, že se žalobci neposkytne část požadovaných doplňujících údajů vztahujících se k výše vyjmenovaným videozáznamům ze dne 30. 7. 2016 a 8. 8. 2016, a to z důvodu jejich neexistence a z poskytnutých kopií písemností, v nichž byly požadované údaje zachyceny, byly vyloučeny osobní údaje dotčených osob.
3. Proti prvnímu výroku prvostupňového rozhodnutí, dle něhož se žalobci neposkytla část požadovaných doplňujících údajů vztahujících se k výše vyjmenovaným videozáznamům ze dne 30. 7. 2016 a 8. 8. 2016, a to z důvodu jejich neexistence, podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Namítal, že k nesprávnému zjištění skutkového stavu dospěl povinný subjekt nelogickou úvahou, že požadovanými metadaty nedisponuje, jelikož neexistují videozáznamy, k nimž se požadovaná metadata vztahují. Danou úvahu povinného subjektu žalobce odmítl s tím, že doplňující údaje (údaje o tom, kdy byly záznamy pořízeny, jak byly dlouhé, co na nich bylo zachyceno atd.) mohou existovat nezávisle na videozáznamech samotných. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, případně se domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci vyžádané informace. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Namítal, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil. Žalobce vznesl v odvolání jedinou námitku, a to že prvostupňové rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, tedy že povinný subjekt porušil při vydávání prvostupňového rozhodnutí svou povinnost vyplývající z § 3 zákona č. 500/2004 Sb.,

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokračoval, že odvolací námitka se týkala skutkového závěru o neexistenci v infožádosti vypočtených doplňujících údajů o pořízených videozáznamech. Žalobce dodal, že s touto odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal, přičemž se namísto k ní vyjadřoval k nevznesené námitce o tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno. Na podporu své námítky žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109.

5. Dále žalobce uvedl, že žalovaný napadené rozhodnutí založil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když uvedl, že nedisponuje v infožádosti vyjmenovanými doplňujícími údaji o třech pořízených videozáznamech. Žalobce pokračoval, že k tomuto závěru žalovaný nedospěl na základě pokusu o dohledání těchto údajů, ale rozumovou úvahou. Podle úvahy žalovaného, pokud byly smazány videozáznamy, o kterých požadované doplňující údaje vypovídají, pak nemohou existovat ani požadované doplňující údaje samotné. Žalobce uvedl, že žalovaný může činit skutkové závěry i na základě svých racionálních úvah a není odkázán pouze na své smyslové vnímání skutečnosti, musí jít však o úvahy logické a vyplývající z premis, jejichž pravdivost je buďto všeobecně uznávána anebo si ji žalovaný ověřil. Těmto požadavkům žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostal. Žalobce podotkl, že skutkový závěr žalovaného se opírá o nevyřčenou premisu, že údaje o videozáznamech nebyly uloženy nikde jinde než ve videozáznamech samotných, ačkoliv tomu tak nebylo, neboť údaje o pořízení a smazání videozáznamů byly uvedeny v poskytnutých úředních záznamech povinného subjektu. Jelikož žalovaný napadené rozhodnutí založil na nepravdivé premise, existují pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, čímž žalovaný porušil zásadu materiální pravdy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a uvedl, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, má oporu ve správním spise. Dále žalovaný konstatoval, že se s odvolací námitkou žalobce dostatečně vypořádal, když uvedl, že povinný subjekt nedisponuje požadovanými videozáznamy v žádné zaznamenané formě ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, přičemž nelze poskytnout informace o tom, co na neexistujících videozáznamech je, jak jsou dlouhé apod. Videozáznamy nelze jakkoliv zpětně vytvořit, ani data z videokamery o záznamu jakkoliv vytěžit, přičemž žalobce žádný konkrétní způsob získání požadovaných dat neuvedl a nabídl jen nepodložené úvahy. V předchozích odvoláních žalobce vždy pouze rozporoval závěry povinného subjektu i žalovaného a uváděl, že povinný subjekt neexistenci videozáznamů dostatečně neprokázal, a tudíž on sám měl o jejich neexistenci pochybnosti.
7. Dále se žalovaný neztotožnil s žalobní námitkou, že v případě požadovaných informací vycházel pouze z rozumové úvahy, a nikoli z pokusu o dohledání požadovaných informací. Dodal, že povinný subjekt na základě infožádosti prohledal spisové materiály a všechny zaznamenané informace týkající se požadovaných videozáznamů, které měl k dispozici, žalobci poskytl. Žalovaný na základě předloženého spisového materiálu neměl žádných pochybností o tom, že by povinný subjekt při vyřízení infožádosti požadované informace nedostatečně vyhledal. Žalovaný zdůraznil, že pokud některými videozáznamy povinný subjekt nedisponoval a údaje o těchto videozáznamech rovněž nebyly nikde zaznamenány, bylo logické, že takové neexistující informace nemohly být poskytnuty.

Replika žalobce

8. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný ve vyjádření k žalobě dodatečně doplnil své odůvodnění o úvahu, již se vymezil vůči žalobní námitce o nevypořádání odvolací námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně neexistence metadat. Namísto toho měl však žalovaný dle žalobce uvést, kde v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s odvolací námitkou zabýval. Doplnil, že vyjádřením k žalobě nelze nahradit nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71. Dále žalobce zopakoval žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, na němž žalovaný založil napadené rozhodnutí, a v souvislosti s ní poukázal na str. 3 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Závěrem žalobce podotkl, že již dne 18. 11. 2017 podal u povinného subjektu obdobnou infožádost. Jelikož mu požadované informace nebyly zcela poskytnuty, obrátil se na povinný subjekt znovu s infožádostí ze dne 25. 2. 2019. Při první infožádosti poskytl povinný subjekt žalobci jen šest úředních záznamů, přičemž k druhé obdobné infožádosti poskytl povinný subjekt další tři úřední záznamy, z nichž dva byly datované do doby před podáním první infožádosti, což svědčí o nepečlivosti či zatajování požadovaných informací ze strany povinného subjektu.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Soud po zvážení skutkový a právních okolností věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabíral namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů stran absence úvah o odmítnutí poskytnutí některých osobních údajů.
13. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

14. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, když žalobce vznesl v odvolání jedinou námitku, a to že prvostupňové rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu stran neexistence v infožádosti vypočtených doplňujících údajů o pořízených videozáznamech, tedy že žalovaný danou odvolací námitku nevypořádal. K tomuto soud sděluje, že k uvedené odvolací námitce se žalovaný výslovně vyjádřil na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*Předně je potřeba uvést, že povinný subjekt ve svém rozhodnutí nikde problematiku metadat vůbec nezmiňuje. Povinný subjekt zdůvodnil odmítnutí poskytnutí části požadovaných informací k videozáznamům na základě ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a to z toho důvodu, že v době podání odvolatelovy žádosti spisový materiál povinného subjektu obsahoval pouze jeden videozáznam, jenž byl pořízen dne 30. 7. 2016 v 9.02 hodin a k němuž tedy bylo možno odvolateli poskytnout všechny požadované informace. Povinný subjekt v rozhodnutí nepopírá, že z místa výjezdu v obci Kovářská vznikly i další videozáznamy (ze dne 30. 7. 2016 na základě oznámení v 11:45 hodin a 12:45 hodin a ze dne 8. 8. 2016 na základě oznámení v 16:26 hodin), což dokládá mj. i tím, že o této skutečnosti byly odvolateli poskytnuty některé další informace (písemné záznamy), nicméně tyto videozáznamy byly po jejich pořízení neprodleně smazány a to z toho důvodu, že neobsahovaly žádné nové skutečnosti oproti prvnímu pořízenému záznamu. Tyto videozáznamy tedy nebyly po jejich pořízení fyzicky přeneseny (uloženy) na zařízení sloužící pro uchování dat (např. externí disk apod.) a jejich vznik dokládají pouze písemné úřední záznamy, které byly odvolateli poskytnuty.*
15. Odvolatel uvádí, že rozhodnutí povinného subjektu je nedostatečně odůvodněno, tj. že neexistence videozáznamů je nepodložená. K této věci odvolací orgán plně odkazuje na své předchozí rozhodnutí ve zcela totožné věci ze dne 21. 12. 2017 pod č. j. MV-144061-4/KM-2017. Odvolací orgán se plně ztotožňuje s argumentací povinného subjektu, že nemá důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, nedisponuje jimi, resp. disponovat ani nemůže. Je povinen řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k tomuto závěru. Povinný subjekt prokázal, že neexistenci dalších požadovaných videozáznamů řádně prověřil a to prohledáním příslušného spisového materiálu.
16. K problematice metadat si dovoluje odvolací orgán upozornit, že metadata jsou v podstatě data, která poskytují informace o jiných datech. Pro účely zákona o svobodném přístupu k informacím se dle § 3 odst. 10 jedná o data popisující souvislosti, obsah a strukturu zaznamenaných informací a jejich správu v průběhu času. Metadata mohou existovat nezávisle na „hlavní“ informaci (v podobě samostatného datového souboru) nebo mohou být k „hlavní“ informaci připojeny. Metadata tedy představují shrnutí základních informací o datech, ke kterým se vážou. Jestliže však v tomto konkrétním případě další pořízené videozáznamy (tj. „hlavní informace“) nebyly zaznamenány (přeneseny) na jiné záznamní médium jako součást spisové dokumentace, popř. zaznamenaný (přepsaný) v písemné podobě, nelze o takových neexistujících souborech poskytnout data, jelikož fakticky nebyla vytvořena.
17. Podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemá povinný subjekt povinnost vytvářet metadata, pokud by to pro něj bylo nepřiměřenou zátěží. Případné zpětné „vytvoření“ dat k videozáznamům však v tomto případě není vůbec možné, jelikož „hlavní“ informace, tj. videozáznam, na základě kterého by bylo možno metadata vytvořit, neexistuje. Lze tedy vyloučit, že by o ostatních pořízených videozáznamech existovaly požadované údaje, jestliže tyto byly bez dalšího prokazatelně smazány. Jediné existující informace svědčící o pořízení dalších videozáznamů (úřední záznamy) byly odvolateli poskytnuty.“
18. Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se s odvolací námitkou stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu dostatečně vypořádal, když uvedl, že prohledáním spisového materiálu bylo zjištěno, že v dispozici správních orgánů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byl jediný požadovaný videozáznam ze dne 30. 7. 2016 (9:02 hodin), který byl žalobci poskytnut i se souvisejícími informacemi. Rovněž uvedl, že zbylé požadované videozáznamy ze dne 30. 7. 2016 (na základě oznámení v 11:45 hodin a 12:45 hodin) a ze dne 8. 8. 2016 (na základě oznámení v 16:26 hodin) byly po svém pořízení neprodleně smazány z nahrávacího zařízení, jelikož neobsahovaly nové skutečnosti oproti prvotnímu videozáznamu, a tudíž nedošlo k archivaci samotných videozáznamů, ani dalších doplňujících údajů (metadat) o nich. Zpětné vytvoření požadovaných informací je proto technicky neproveditelné. Žalovaný doplnil, že dle InfZ nemá povinný subjekt povinnost vytvářet metadata, pokud by to pro něj znamenalo nepřiměřenou zátěž. Soud tedy uzavírá, že předestřené odůvodnění napadeného rozhodnutí se vztahuje k žalobcem vymezené odvolací námitce a nesměřovalo, jak tvrdil žalobce, proti jemu nevznesené odvolací námitce, když jsou z odůvodnění patrné důvody, proč žalovaný dospěl ke skutkovým zjištěním o neexistenci požadovaných doplňujících údajích o smazaných videozáznamech. Žalovaný se tedy řádně vypořádal s odvolací námitkou a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

19. Následně se soud zabíral žalobní námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce namítal, že žalovaný dospěl k závěru o neexistenci doplňujících údajů o smazaných videozáznamech rozumovou úvahou, že pokud byly smazány videozáznamy, o kterých požadované doplňující údaje vypovídají, pak nemohou existovat ani požadované doplňující údaje samotné, a nikoliv na základě pokusu o dohledání požadovaných doplňujících údajů. Žalobce podotkl, že skutkový závěr žalovaného se opírá o nevyřčenou premisu, že údaje o videozáznamech nebyly uloženy nikde jinde než ve videozáznamech samotných, ačkoliv tomu tak nebylo, neboť údaje o pořízení a smazání videozáznamů byly uvedeny v poskytnutých úředních záznamech povinného subjektu.
20. Dle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) může policie, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu.
21. Soud rovněž poukazuje na závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, na str. 8: *„Pokud je tedy povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, primárně vyvinout úsilí, aby nalezl požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle jakéhokoli právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona č. 106/1999 Sb. Po povinném subjektu tedy nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, v tomto směru mu z povahy věci nemůže ani svědčit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost. Po povinném subjektu je ovšem nutné požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.“*
22. Soud ve světle výše citovaného § 62 odst. 1 zákona o policii a rozsudku Nejvyššího správního soudu shrnuje, že povinný subjekt potažmo žalovaný mohou, nikoliv musí, pořizovat videozáznamy o průběhu svých úkonů, je-li to nezbytné pro plnění jejich úkolů. V případě vznesené žádosti o informace dle InfZ mají správní orgány nejprve povinnost zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponují, a to i v případě, že nemají zákonnou povinnost jimi disponovat. Pokud požadovanými informacemi správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedisponuje, nelze po něm požadovat poskytnutí neexistující informace, přičemž současně nemusí prokazovat negativní skutečnost. Musí však uvést konkrétní skutečnosti, proč požadovanými informacemi nedisponuje.

23. V posuzovaném případě je z § 62 odst. 1 zákona o policii zřejmé, že povinný subjekt potažmo žalovaný neměli povinnost požadovanými videozáznamy a doplňujícími údaji o nich disponovat. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 3 a 4 je zřejmé, že povinný subjekt provedl pokus o vyhledání požadovaných videozáznamů a doplňujících údajů o nich, přičemž dospěl na základě úředních záznamů k závěru, že videozáznamy ze dne 30. 7. 2016 (na základě oznámení v 11:45 hodin a 12:45 hodin) a dne 8. 8. 2016 (na základě oznámení v 16:26 hodin) byly z důvodu nepotřebnosti smazány neprodleně po jejich pořízení v souladu s pokynem policejního prezidenta o používání technických dokumentačních prostředků, a tudíž nebyly nikde archivovány. Z tohoto důvodu nebyla o předmětných videozáznamech nikde archivována ani žádná související metadata. Povinný subjekt tedy svůj závěr o neexistenci požadovaných informací nezaložil toliko jen na rozumové úvaze, jak tvrdil žalobce, ale i na faktickém pokusu o nalezení požadovaných informací ve spisech, z něhož vyplynulo, že požadované informace nebyly nikde archivovány, a správní orgány je tedy nemohly žalobci poskytnout pro jejich faktickou neexistenci (úřední záznamy Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Chomutov, obvodní oddělení Vejprty, ze dne 3. 10. 2017, č. j. KRPU-145932/ČJ-2016-040319, ze dne 1. 11. 2017, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPU-227569-3/ČJ-2017- 0400KR-PI). Závěry povinného subjektu poté žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.
24. Soud se tedy neztotožnil s žalobní námitkou, že v posuzovaném případě nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a že doplňující údaje o požadovaných videozáznamech mohly být hypoteticky vytvořeny a uchovávány nezávisle na smazaných videozáznamech, když žalobce dával takovou možnost do souvislosti s tím, že o smazání předmětných videozáznamů existovala metadata v podobě oddělených úředních záznamů nezávislé na smazaných videozáznamech.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. března 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu